

Het Hebreeuwse bruiloftsfeest

als afspiegeling van

De Bruiloft van Christus

Jim Schroeder

Pinkster Gemeente Immanuël

Kraanvogelstraat 1 3815 TP Amersfoort
www.pg-immanuel.nl info@pg-immanuel.nl

Het Hebreeuwse bruiloftsfeest

Het mooiste feest vind ik het bruiloftsfeest. Het is een feest waar blijdschap is. We zijn op weg naar een bruiloftsfeest, weet u dat? U weet dat! En wij als gemeente mogen de bruid zijn! Om dit goed te kunnen begrijpen moeten we kijken naar het Hebreeuwse huwelijksritueel. Het is goed om daar kennis van te hebben.

Zowel Jezus als Paulus maakten meerdere malen de vergelijking in de Bijbel van *Jezus* als de *bruidegom* en de *gemeente* als zijn *bruid*. Om dit goed te kunnen begrijpen hebben we niet veel aan het westerse beeld van een bruiloft. Jezus maakte heel vaak *vergelijkingen* en gebruikte *voorbeelden* die in lijn liggen met de Joodse tradities en de Joodse gebruiken. In deze studie gaan we dan ook de Joodse tradities van de Joodse bruiloft bekijken. We gaan stap voor stap en zullen daarmee de woorden van de Here Jezus en de vergelijking van Hem als bruidegom en wij als zijn bruid beter gaan begrijpen.

In het Midden Oosten was het in de tijd van de Heere Jezus gebruikelijk dat de vader van de bruidegom de bruid uitzocht. En vaak maakte hij daarbij ook wel gebruik van een tussenpersoon, een soort 'huwelijksmakelaar'. Deze ging dan met een profielschets van de vader op zoek naar de geschikte bruid. Zo zag je bijvoorbeeld bij Abraham dat hij zijn knecht Eliëzer op pad stuurde om een bruid voor Izaak te vinden. En als er een geschikte bruid was gevonden, dan vond er een ontmoeting plaats tussen de toekomstige bruid en de bruidegom op neutraal terrein, zoals bij de waterputten of op het marktplein, waar ook andere mensen waren.

Als de toekomstige bruid en bruidegom allebei tevreden waren over die eerste kennismaking, dan volgde er een ontmoeting in het huis van de familie van de toekomstige bruid. De toekomstige bruidegom kwam dan met zijn vader bij het huis van de toekomstige bruid en dan klopte de toekomstige bruidegom op de deur. En als...ja...als de bruid akkoord ging met het voorgenomen huwelijk (als ze dat wilde, want dat was altijd een vrijwillige keus!) dan opende ze de deur.

En tijdens een maaltijd, die door de toekomstige bruid was klaargemaakt, vonden daar in het huis van de familie van de bruid de onderhandelingen plaats voor het toekomstige huwelijk. Hierin speelt de wil van de vader een hele belangrijke rol. Maar de goedkeuring van zowel de bruid als van de bruidegom was ook heel belangrijk. Ze moesten heel bewust zelf voor elkaar kiezen.

Als de onderhandelingen tussen de beide families goed waren verlopen, werd de *Ketoeba* getekend. De *Ketoeba* is een huwelijkscontract en in dit huwelijkscontract beloofde de bruidegom aan zijn bruid dat Hij haar zekerheid en bescherming zou bieden op elk vlak. Dus daarin stonden eigenlijk de beloften van de bruidegom aan de bruid, waarin de bruidegom haar bescherming en zekerheid aanbood op elk vlak. En als er eventuele kinderen geboren mochten worden, dan bood het die zekerheid ook aan hen.

En door de ondertekening van de *Ketoeba* werd vanaf dat moment de bruid al de naamdrager van de bruidegom en werd zij ook al de erfgenaam van de bruidegom. Alles wat de bruidegom bezat werd ook van haar, terwijl het eigenlijke huwelijksverbond nog moest plaatsvinden. Dat zou pas in een later stadium gesloten worden.

Behalve het tekenen van de *Ketoeba*, betaalde de bruidegom ook een bruidsschat aan de familie van de bruid. En die had ook een beetje een symbolisch waarde; de bruid zelf was op de hoogte van de prijs die voor haar werd betaald! Het ging er niet om dat de bruid een soort van handelswaar was, het was echt puur een uiting van waardering van de bruidegom naar zijn bruid en naar de familie toe. En die bruidsschat was tegelijkertijd ook een losprijs waarmee de bruidegom de bruid letterlijk en figuurlijk loskocht van haar familie. En dit was het moment dat de bruid letterlijk werd betaald door hem en dat zij aan hem ging toebehoren.

Door die *Ketoeba*-verbintenis aan te gaan en de bruidsschat te accepteren - wat altijd uit vrije van de bruid gebeurde - werd ze rechtmatig de vrouw van de bruidegom. Alhoewel de bruiloft nog in de toekomst zou plaatsvinden en de bruid ook nog niet bij hem ging wonen.

Als antwoord op die *Ketoeba*-verbintenis en de bruidsschat die de bruidegom betaald had, beloofde de bruid dat zij exclusief van haar bruidegom wilde zijn. Zij beloofde dat zij zichzelf rein en heilig zou bewaren tot aan het huwelijk.

Om die Ketoeba-verbintenis dan te bezegelen, schonk de bruidegom een beker met rode wijn in en die schonk hij aan zijn bruid. Die beker heet de *Koedoes*. Dat is de beker van het verbond. En hoewel de maaltijd door de bruid was bereid, zorgde de bruidegom altijd voor de wijn en voor de beker en hij reikte die aan zijn toekomstige bruid en dan dronken ze er vervolgens samen uit. Vervolgens werd er een plechtige verbintenis over uitgesproken. De bruidegom zei dan letterlijk: ik zal deze beker niet meer drinken, totdat wij weer verenigd zijn. En de bruid dronk vervolgens de beker helemaal leeg. Ze zei daarmee symbolisch: ik wil jou helemaal.

Nadat de Ketoeba was gesloten en de wijn was gedronken als teken van hun verbond, zouden de bruid en de bruidegom elkaar een hele lange tijd niet meer zien. Een periode van één tot twee jaar zou dan voorbijgaan zonder dat ze elkaar zagen. En de bruidegom vertrok niet voordat hij nog de verbondsbeker, waar ze samen uit hadden gedronken, bij de bruid achterliet.

De bruidegom gaf de bruid ook nog extra geschenken. Dat was dus niet de bruidsschat, die was al betaald aan de familie van de bruid. Maar hij gaf extra geschenken aan zijn bruid om nog meer aan haar te laten zien hoeveel ze voor hem betekende. Die verbondsbeker en die geschenken kon de bruid gebruiken om ook aan haar bruidegom te denken in die periode dat hij niet bij haar was. In die periode van één tot twee jaar had ze dan de geschenken en de verbondsbeker die haar herinnerde aan haar bruidegom en die haar verlangend lieten uitzien naar het moment dat ze elkaar weer zouden terugzien en dat ze verenigd zouden worden door het huwelijk.

Op het moment dat de bruidegom vertrok deed hij een sluier voor het gezicht van de bruid. Vanaf dat moment ging de bruid ook alleen nog maar gesluierd naar buiten. Hiermee liet ze ook publiekelijk zien: ik ben niet meer beschikbaar voor andere mannen. Ik behoor toe aan mijn man. Ik ben apart gezet en geheiligd voor hem. Heiligen betekent ook letterlijk: apart zetten voor...

En dan vertrok de bruidegom. Hij had een groot doel, want in die periode dat ze elkaar niet zouden zien, ging hij werken aan het huis, aan het huis waar ze samen zouden gaan wonen. En hij bouwde een *Goepa*. Een Goepa is een liefdestent, een soort bruidskamer. En die bouwde de bruidegom in het huis van zijn vader. En in deze Goepa zouden de bruid en de bruidegom de eerste zeven dagen van het huwelijk samen verblijven. En daar was de bruidegom dus druk mee in die één tot twee jaar.

Voor de bruid was die periode dat de bruidegom afwezig was een tijd waarin ze zich moest voorbereiden. En dat was ook voor haar een drukke tijd. Ze bereidde zich voor met drie specifieke taken. Ten eerste moest een Joodse bruid als voorbereiding op haar huwelijk deelnemen aan *Nikra-rituelen*. Dit zijn reinigingsrituelen in natuurlijk stromend water. Daarnaast moest zij zich ook verzorgen met verschillende soorten oliën. Je kunt hierbij ook denken aan het Bijbelverhaal van koningin Esther. Ze moest een half jaar baden in mirre, staat er geschreven. En daarna moest ze nog een half jaar in andere oliën baden, tot het moment van de bruiloft. Ook tegen Ruth wordt er gezegd: was je, zalf je, bereid je voor op je bruiloft.

Ten tweede. Na de Nikra-rituelen moest de bruid kleden weven voor de toekomstige woning. Nou, dat weven van kleden, dát was een hele intense klus. De geweven tapijten die ze had gemaakt werden ook beoordeeld door de bruidegom, dus ze deed natuurlijk haar uiterste best. De kwaliteit van haar werk had geen invloed op het wel of niet doorgaan van de bruiloft. We weten immers dat de Ketoeba al was getekend, de bruidsschat was al betaald, de bruidegom had zijn jawoord al gegeven en de beker van het verbond hadden ze samen al gedronken. Het weven van de kleden gebeurde pas nadien. De bruid deed dit als een antwoord op de liefde van haar bruidegom. En niet vanuit plicht of angst dat anders de bruiloft niet door zou gaan. Nee, daar had het geen invloed op. Maar zij deed dat als antwoord op de liefde voor haar bruidegom. Ze wist: hij heeft een hoge prijs voor mij betaald. Ze is nu erfgenaam van al zijn bezittingen doordat ze samen in een verbond zijn getreden. En ze had een innerlijke verlangen om de bruidegom te behagen en om hem te tonen met haar werk hoeveel ze van hem hield.

Als derde moest de bruid daarnaast waakzaam en toegerust uitzien naar de komst van de bruidegom. Hoewel de bruid niet exact het moment wist waarop ze zou worden opgehaald door de bruidegom, kon ze natuurlijk wel snappen dat, naarmate de tijd vorderde, de kans steeds groter werd dat ze opgehaald zou worden.

En volgens de Joodse traditie moest de bruid tien ongehuwde bruidsmeisjes uitzoeken, die langs de kant van de weg moesten gaan staan rond de periode dat het zo ver zou zijn en die moesten dan de trouwstoet en de bruidegom opwachten. Vaak was het zo, dat de bruidegom vlak voor middernacht kwam en het was dus ook traditie, dat de bruidsmeisjes hun lampen brandend moesten houden. In Mattheüs 25 zien we deze

traditie terug in de gelijkenis van de vijf wijze en de vijf dwaze meisjes. En de bruid moest zelf ook een brandende olielamp in haar venster hebben als teken dat ze de bruidegom opwachtte en dat ze zijn komst verwachtte. Als de lamp niet brandde als de bruidegom kwam, ging de bruiloft niet door. Zo belangrijk was het dat de bruid haar lamp brandend hield.

Hoe wist de bruid nu dat haar bruidegom echt zou terugkomen? Dat ze niet voor niets allerlei voorbereidingen aan het treffen was en twee jaar aan het wachten was voor niets? Nou, de bruidegom vertrok nooit zonder zijn bruid de zekerheid te bieden dat hij haar echt zou komen ophalen voor de grote dag van de bruiloft. En dat beloofde hij niet alleen met woorden. Allereerst had hij natuurlijk de Ketoeba getekend, waardoor hij al zijn bezittingen met de toekomstige bruid deelde. Ook als hij niet zou komen opdagen had de toekomstige bruid daar dus alsnog recht op. En natuurlijk had hij ook de bruidsschat al betaald aan de familie van de bruid. Daarnaast had hij ook geschenken achtergelaten voor de bruid. De bruid was ook al naamdrager en erfgenaam van hem. Dus je zou eigenlijk kunnen zeggen dat de bruidegom al met zijn hele ziel en zaligheid verbonden was met de bruid. Daarnaast nam hij ook zijn verantwoordelijkheid door aan de woning te gaan bouwen waar ze samen zouden gaan wonen. En hij bouwde die Goepa, die liefdestent. En door dit alles wist de bruid: mijn toekomstige man is serieus en hij gaat me echt ophalen. Zij had de garantie dat haar bruidegom zou komen. En als het huis klaar was en de liefdestent gereed, dan ging de vader van de bruidegom de Goepa, die liefdestent, controleren en ook het huis. En dán gaf hij zijn toestemming: de bruiloft kon beginnen.

Verder was het de traditie dat de bruidegom zijn vriend vooruit stuurde met een *sjofar*. Deze blies dan op de sjofar en dat was het teken van: de bruidegom komt eraan, maak je gereed! En dat was ook het teken voor de bruidsmisjes van: oh, het is zover, de grote dag is aangekomen! Ze horen het geluid van de sjofar en ze weten: de bruidegom komt eraan, maak je klaar! De bruid wist dus ook: ik moet klaarstaan. Ze wist: mijn bruidegom kan nu elk moment komen. Ze wist niet exact welk uur of welke nacht, maar ze wist: het kan elk moment gebeuren.

Zoals gezegd werd de bruid vlak voor middernacht ontvoerd door haar bruidegom. Ze werd meegenomen naar die Goepa, naar die liefdestent. In het huis van de vader van de bruidegom. Daar verbleven de bruid en de bruidegom vervolgens zeven dagen met elkaar en daar werd het huwelijk geconsumeerd. In die zeven dagen waren de bruid en de bruidegom dus volledig afgezonderd. En aan het einde van de zeven dagen werd er groot feest gevierd met alle bruiloftsgasten.

De Bruiloft van Christus

Paulus en Jezus vergelijken niet voor niets de gelovigen in Jezus met de bruid. Wij als gemeente stellen de bruid voor en de Heere Jezus de Bruidegom. Dat sluit naadloos aan bij het Joodse huwelijksritueel. God, de Vader van Jezus, heeft ons uitgezocht als geschikte bruid voor zijn Zoon.

Jezus, onze Bruidegom klopt aan de deur, net als de aardse bruidegom deed bij de bruid. Jezus klopt aan de deur van ons hart. We hebben een vrije keus of we voor hem opendoen of niet. De Heere Jezus refereert hier ook aan als Hij zegt in Openbaring 3 vers 20: ... zie, ik sta aan de deur en ik klop. Indien iemand mijn stem hoort en de deur opent, ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met mij...

Dit is exact de gang van zaken zoals bij het aardse Joodse huwelijk, dat Jezus op onze deur klopt en dat Hij maaltijd met ons wil houden. In 1 Korinthe 6 vers 20 staat: ...u bent gekocht en betaald... De Heere Jezus betaalde met zijn eigen leven de bruidsschat voor zijn Bruid. En wij zijn voor een uitermate hoge prijs door Hem gekocht. En daarmee zijn we nu rechtmatig zijn eigendom geworden; wij behoren Hem toe. Halleluja!

En net als de aardse bruid zijn wij op de hoogte van de prijs die de Bruidegom voor ons heeft betaald. En de waardering en de liefde die Jezus als Bruidegom voor ons heeft. Zijn bruidsschat kon niet groter zijn dan hoe Hij nu heeft gedaan: door met zijn leven te betalen. Dat geeft aan hoeveel we voor Hem waard zijn. Hij betaalde met zijn leven, zóveel zijn we voor Hem waard.

De Heere Jezus biedt ons ook zijn bescherming en zijn zekerheid aan op elk vlak. Wij hebben ook de Ketoeba: de Bijbel, het contract waarin de beloften staan van de Bruidegom naar de Bruid. Wij mogen een beroep doen op de belofte van onze Bruidegom. De hemelse Bruidegom gaf zijn leven. Hij tekende met zijn bloed, de Ketoeba.

En het openen van je hart voor de Heer Jezus, het openen van de deur voor Jezus, het aanvaarden van die bruidsschat, dat Hij zijn leven voor jou heeft gegeven, en het aangaan van de Ketoeba-verbintenis met Hem, dat is volledig vrijwillig! Jezus en zijn Vader zullen ons nooit dwingen om in het verbond met hem te treden. Dat is een vrije keuze net als bij de aardse bruid.

En als je de keus maakt om die verbintenis met de Heere Jezus aan te gaan, dan biedt Hij de Kidoes aan, de beker van het verbond. En ook hier zie je heel mooi de vergelijking met de aardse bruid en bruidegom. De aardse bruidegom had de beker en de wijn bij zich en hier zie je dat de Here Jezus voor de wijn zorgt. Het is zijn bloed. Het is zijn bloed waarmee wij een verbond met Hem mogen sluiten. Hij reikt ons die bruiloftsbeker aan, Hij reikt ons de beker van het Verbond aan. En met het avondmaal mogen we daar dus aan denken, eigenlijk elke keer opnieuw, dat we met Hem in het verbond treden.

En zijn wij dan net als die aardse bruid? Drinken wij die hele beker leeg en zeggen we symbolisch: 'Heer Jezus wij willen u hélemaal'?

De discipelen zullen ook heel goed hebben begrepen waar Jezus op doelde toen Hij zei tijdens het laatste avondmaal, dat Hij niet meer uit deze beker zou drinken, totdat Hij hem opnieuw met hen zou drinken in het Koninkrijk van de Vader. Dit lees je in Mattheus 26 vers 29. Het zijn de exacte woorden die de aardse bruidegom gebruikte bij het drinken van de verbondsbeker met zijn aanstaande bruid. En daar doelde Jezus op - en dat snapten de discipelen heel goed, want ze waren bekend met de Joodse bruiloftstradities - op het betalen van de bruidsschat met zijn leven.

En door het sluiten van de Ketoeba door zijn bloed en het drinken van de beker van het verbond zijn wij met Hem verbonden. Ondanks dat wij nog met Hem verenigd moeten worden door de opname en de wederkomst, die vinden nog plaats in de toekomst. Maar toch zegt de Bijbel dat wij nu al naamdragers en erfgenamen van Jezus zijn. De opname en de wederkomst moeten nog feitelijk plaatsvinden, Maar we zijn nu al in het geestelijke volledig verbonden met Hem. Onze identiteit ligt in Hem. We zijn met Hem verbonden, we dragen zijn Naam. En aan de andere kant is het dus ook zo, dat wij als bruid ons daar naar moeten gedragen, dat wij ons ook gedragen als heilig, als apart gezet voor onze Bruidegom.

Net zoals de aardse bruid niet kon zeggen van: 'ja hoor, ik ga akkoord met de Ketoeba, met mijn rechten en met de beloften die je geeft en bedankt voor de bruidsschat, maar ik blijf onderdeel van mijn eigen leven en ik hou mijn eigen naam.' Dat kan niet. Zo kunnen wij ook niet zeggen: 'Ja Jezus, ik ga akkoord met het feit dat ik nu gered ben en dat U voor mij met uw leven hebt betaald, maar verder doe ik lekker mijn eigen zin, leef ik mijn eigen leven en ga ik mijn eigen weg en gedraag ik me niet zoals past bij de bruid van U.' Dat kan niet. Onze bruidegom betaalde een onnoemlijk hoge prijs. Hij betaalde met zijn leven voor ons. En wij moeten ook óns deel van de Ketoeba houden en zeggen: 'we gedragen ons dus ook zoals past bij de Bruid, heilig en apart gezet voor onze Bruidegom. En we moeten erkennen dat we zijn eigendom zijn geworden, met de consequenties die daarbij horen.

Dat moet zelfs ook zichtbaar worden voor de buitenwereld, dat we bij Hem horen. En tegelijkertijd is dat ook niet iets van: dat móeten we en dat is een ópdracht. Maar het is ook juist zo'n groot voorrecht om te mogen weten dat wij de Bruid van Jezus mogen zijn. Een onbeschrijflijk groot voorrecht dat Hij onze Bruidegom wil zijn.

Zo zien we dus enorm veel overeenkomsten met de Joodse bruiloft in de verhouding tussen Jezus en ons als zijn Bruid. En dit beeld wordt echt compleet, als we dan zien wat er staat in Johannes 14 vers 2 tot 4: In het Huis van mijn vader zijn veel kamers, zou ik anders gezegd hebben: Ik ga een plaats voor jullie gereed maken en wanneer ik een plaats voor jullie gereedgemaakt heb kom ik terug; dan zal ik jullie met me meenemen en dan zullen jullie zijn waar ik ben.

De Heere Jezus verwijst hier letterlijk naar de Hebreeuwse huwelijksceremonie. Jezus onze Bruidegom is teruggekeerd naar het huis van zijn Vader, heeft daar voor ons een woning bereid, maakt daar voor ons een liefdestent, een Goepa, klaar voor zijn Bruid. En net als de aardse bruidegom een geschenk achterliet voor de bruid voordat Hij terug ging naar het Huis van zijn Vader, Zo liet de Heere Jezus ook voor ons een geschenk achter toen Hij vertrok. En dat is de Heilige Geest. De uitstorting van de Heilige Geest is niet alleen maar een historische gebeurtenis in Jeruzalem, nee, dat is een geschenk van Jezus onze Bruidegom aan zijn Bruid.

En wij zijn eigenlijk gesluierd met de Heilige Geest. Wij laten publiekelijk zien, door de Heilige Geest, dat we bij Jezus horen. We zijn apart gezet en gesluierd door de Heilige Geest voor Jezus. En wij vormen dus zijn

Bruid en dan mogen we ons ook op dezelfde manier voorbereiden als de aardse bruid. Tot die dag dat Jezus ons komt halen.

Bij het Hebreeuwse huwelijksritueel nam de bruid deel aan de mitra-rituelen. Het woord voor mitra-rituelen is hetzelfde woord dat wordt gebruikt voor reiniging. Het is ook het woord voor de doop door onderdompeling. Dus wij mogen ons laten dopen en wij mogen ons ook voortdurend reinigen en dat is een reinigingsproces van een heilig leven en een voortdurend proces van levensheiliging dat we mogen blijven doen.

En daarnaast mogen wij ons ook insmeren met olie. Olie is het beeld van de Heilige Geest en zoals de aardse bruid zich baadde in olie, zo mogen wij ons doordrenken met de Heilige Geest. En naast dat voortdurende heiligingsproces mogen we ook kleden weven, symbolisch, voor de Here Jezus. We mogen ons geloof in God omzetten in geloofsdaden. We doen geen goede werken om gerechtvaardigd te worden. We hoeven die niet te doen vanuit plicht of angst, we hoeven onze rechtvaardiging niet te verdienen. Net als bij de aardse bruid we zijn al in Verbond met onze Bruidegom. De Ketoeba is getekend, de bruidsschat is door Jezus betaald. Hij heeft zijn ja-woord al aan ons gegeven. Onze daden hebben daar geen invloed op. Maar wij mogen dus juist vanuit ons innerlijk verlangen, geholpen door de Heilige Geest, onze Bruidegom behagen en onze liefde voor Hem tonen met het dragen van vrucht. In Efeziërs 2:10 staat: want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus, om goede werken te doen die God van tevoren bereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen. Onze goede werken zijn een gevolg van onze relatie met Jezus. En niet een voorwaarde om aan te voldoen. En Paulus spreekt er ook over in 2 Korintiërs dat onze goede werken beoordeeld zullen worden. Net als het aardse werk van de bruid beoordeeld werd. De bruidegom ging de geweven tapijten van de bruid beoordelen. Zo zal de Heere Jezus dat ook met onze werken doen.

En in 1 Korinthe 3:12 staat dat door het vuur duidelijk zal worden of onze werken met goud en edelstenen en zilver zijn gebouwd, of dat wij onze werken hebben gebouwd met hout en stro en hooi dat vergaat door vuur. Nou, zoals de aardse bruid letterlijk werd losgekocht van haar familie en haar bruidegom ging toebehoren, zo heeft Jezus, onze Bruidegom, ons ook door zijn dood en opstanding letterlijk losgekocht van deze wereld en zijn we als Bruid apart gezet als heilig eigendom van Hem.

We zijn in de wereld, maar niet ván deze wereld en dit voelt soms als een dilemma. Ook hierin kunnen we weer kijken naar het beeld van de aardse bruid. De aardse bruid nam gewoon nog deel aan de samenleving. Ze trok zich niet terug, ze sloot zichzelf niet op in haar huis, maar ze deed het wel gesluiert, publiekelijk zichtbaar dat ze een verbond had gesloten met haar toekomstige bruidegom en dat ze apart was gezet voor hem. Het was heel duidelijk voor de buitenwereld bij wie ze hoorde. God vraagt ook van ons dat het heel duidelijk is voor de buitenwereld bij wie wij horen en dat wij ons denken en onze daden vernieuwen en dat wij ons niet aanpassen aan de wereldse maatstaven. Helaas zie je dit nog wel heel veel gebeuren, ook bij gelovigen

We vergoelijken de zonde, juichen haar soms zelfs toe onder het mom van de cultuur en de tijd waarin we leven. Dat Gods maatstaven niet voor nu zouden zijn. Nu, gij geheel anders, gij hebt Christus leren kennen, zegt Paulus en dat vraagt moed en dat vraagt volharding en dat vraagt gehoorzaamheid

De Bijbel waarschuwt ons ook: die zegt dat de vuilheid en de wetteloosheid alleen maar toe zullen nemen in de wereld en dat zie je ook gebeuren. Lees maar eens Romeinen 1 vanaf vers 25, dan zie je letterlijk staan wat je nu in de wereld ziet gebeuren. Wij zijn gewend geraakt aan de zonden, hebben er geen grondige afkeer van. Maar God haat de zonde en Hij verwacht die houding ook van zijn Bruid.

In 2 Korinthe 11 staat dat Paulus zegt tegen ons: Ik heb u aan één man uitgehuwelijkt, aan Christus en ik wil u als een kuise bruid aan Hem geven. Alleen vrees ik dat, zoals Eva door de slang op sluwe wijze bedrogen werd, uw gedachten worden weggelokt van de oprechte en zuivere toewijding aan Christus. Onze Bruidegom ziet uit naar een zuivere, oprechte, kuise, toegewijde Bruid, hebben we hier net gelezen. Of zoals in Efeziërs 5 vers 27 staat: een stralende bruid, zonder vlek of rimpel.

De bruid moest de bruidegom als een heilige, verwachtingsvolle en voorbereide bruid opwachten. En zo worden wij ook geacht verwachtingsvol onze Bruidegom op te wachten en uit te zien naar het moment dat Hij ons komt halen. Maar bij veel christenen is hier nog een stille weerstand tegen. Je ziet dat er heel veel onduidelijkheid is over de opname en de wederkomst, terwijl de Bijbel echt wel heel duidelijk hierover spreekt. En uitspraken als: niemand weet de dag noch de tijd, of: hij komt als een dief in de nacht, die worden volledig uit de context gehaald en als excuus gebruikt om maar niet met die opname en wederkomst bezig te zijn.

Maar Paulus zegt letterlijk in 1 Tessalonicenzen 5:4-6: Hij komt niet als een dief in de nacht voor hen die Hem verwachten. Dus laten wij niet slapen zoals anderen, maar waakzaam en op onze hoede zijn. De Bijbel zegt dat wij net als de aardse bruid waakzaam en toegerust onze Bruidegom tegemoet mogen zien. Wij mogen waakzaam en verlangend uitzien naar een moment dat de Bruidegom ons komt halen.

Hoe weten wij nu dat wij niet voor niets aan het wachten zijn? Dat we niet uitkijken naar iets wat nooit gaat komen? Dat Jezus echt komt om ons op te halen? Net als het beeld van de aardse bruid en de bruidegom heeft de Heer Jezus zich al met zijn hele ziel en zaligheid aan ons gebonden. Hij heeft de Bruidsschat betaald met zijn eigen leven. Hij heeft de Tetoeba getekend met zijn bloed. Hij heeft de verbondsbeker voor ons achtergelaten. Hij heeft ons een geschenk gegeven: de Heilige Geest en ons daarmee gesluierd. Wij dragen nu al zijn naam en zijn al zijn erfgenamen. Jezus maakt een woning voor ons klaar in het Huis van zijn Vader. We hebben de absolute garantie dat de Heere Jezus ons komt ophalen.

En wanneer de Goepa klaar was en het huis, dan gaf de vader van de bruidegom toestemming dat de bruiloft kon beginnen. En zo zal het ook met ons zijn. De bruidegom zegt tegen zijn vriend: blaas de Sjofar, als de toestemming van de vader er was. En zo is het ook met ons, wij mogen uitzien naar die dag dat we die laatste bazuin horen, dat de laatste bazuin zal klinken en dat de Bruidegom komt voor het ophalen van zijn Bruid. Jezus is teruggegaan naar het Huis van de Vader waar Hij een woning voor ons aan het maken is. En als God de Vader toestemming geeft voor het aanvangen van de grote Bruiloft, dan komt Jezus ons, zijn Bruid, ophalen. Wij mogen Hem als verwachtingsvolle heiligen, voorbereid en toegerust, de Bruidegom verwelkomen. En tot die dag komt hebben wij de Heilige Geest, die ons helpt door dit leven heen en Hij heiligt ons, Hij reinigt ons, Hij troost ons, Hij leidt ons. Dat geschenk hebben we al van Jezus gekregen.

Dat complete Joodse huwelijksritueel weerspiegelt de relatie tussen Jezus, onze bruidegom en wij als bruid. En het bazuinenfeest heeft alles te maken met het moment dat de Bruidegom komt om zijn Bruid op te halen en ons mee te nemen naar die plek die Hij heeft voorbereid in het Huis van zijn Vader.

U kunt over de inhoud van deze brochure corresponderen via Jim333@live.nl

Op <https://www.pg-immanuel.nl/Onze-uitgaven/> vindt u een overzicht van al onze brochures.